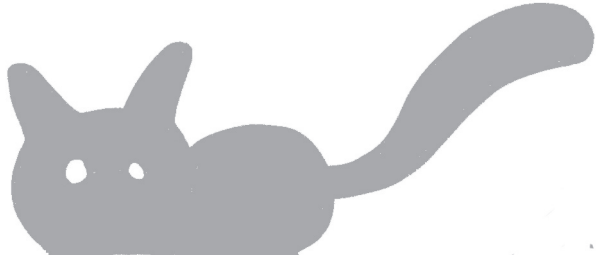

พระอควดพี

พระมหาสมปอง ตาลปุตฺโต
สุวรรณา ตปนิยารกษ : เรียบเรียง

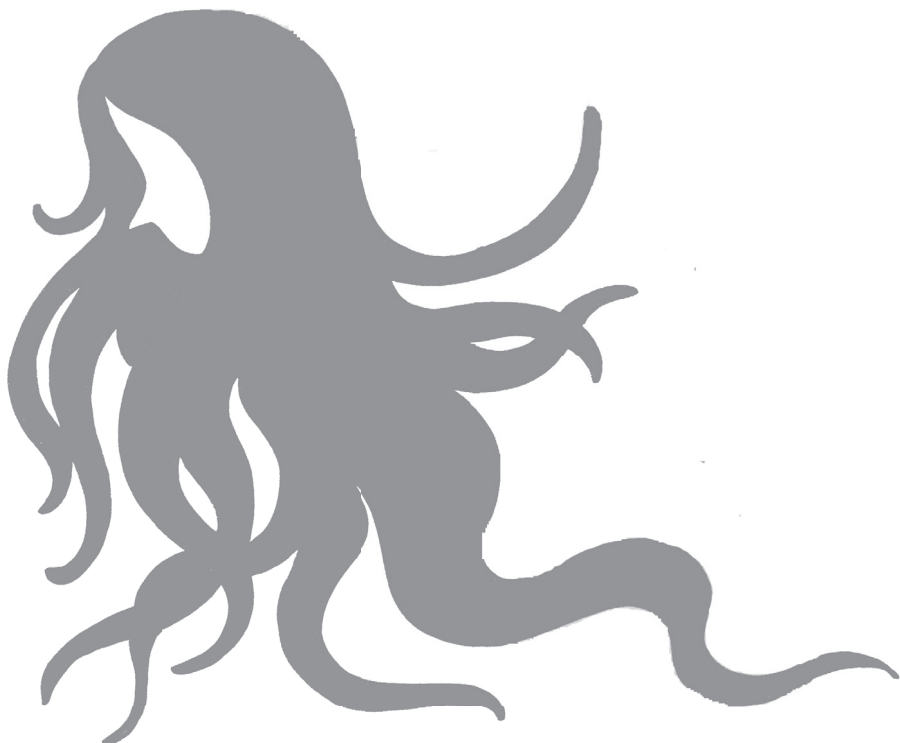
สารบัญ

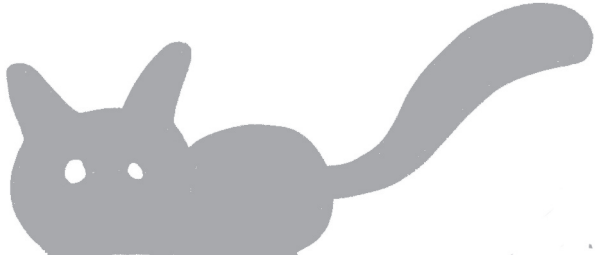
คำนำสำนักพิมพ์	๗
คำนำผู้เขียน	๑๐
เด็กชายสมปอง แห่งบ้านมอตาเจ๊ก	๑๕
ผีสามบาท	๒๑
นี่ครอบครัววนครโธสงนะ...ไม่ใช่ลัดดาแลนด์	๒๗
กลัวผีแต่ยังมีฟอร์ม	๓๓
ผีเป็นห่วง	๓๙
ระลึกชาติ	๔๕
ความลับของพระสมปอง	๔๙
เห็นอะไรไหม	๕๕

อาณิสต์ของความเชื่อ	๕๙
ความเชื่อที่ถูกตั้ง	๖๕
ใจเชื่อหรือเปล่า ไหวไหมบอกมา	๗๑
ผีกับพระ	๗๕
เทพเจ้าของฉานพะนายจำ	๗๙
มารยาทหมอดู	๘๗
หมอดูสมปอง	๙๑
รู้กินน้ำ ตำนานจิมชี้	๙๕
ความเชื่อเป็นมายา ข้าวปลาสิของจริง	๑๐๑
หลวงพ่อกินชีไก่	๑๐๗
สตรีคือศัตรู หรือคือผู้ประพาศิธรรม	๑๑๓
ฤๅษีกินเหี้ย	๑๒๑
เลขมงคล หรือจะสู้คนขยัน	๑๒๗
มงคลชีวิต	๑๓๕
คืออยู่ คู่หนี้	๑๔๑
ควายที่สวยที่สุดในสามโลก	๑๔๕
ปริศนาธรรมจากงานศพ	๑๕๑
สี่คนหาม สามคนแห่ หนึ่งคนนั่งแคร่ สองคนพาไป	๑๕๗
การอุทิศส่วนกุศล	๑๖๑
บวชต้นไม้	๑๖๗
สติมาปัญญาดี	๑๗๑

บางเรื่องไม่ต้องถาม	๑๗๙
หลักอจินไตย	๑๘๓
รักดอกจิ้งหยอกแรงงส์ลส์	๑๘๗
ทำบุญอย่างสงสัย	๑๙๑
วิธีพิสูจน์สิ่งศักดิ์สิทธิ์	๑๙๗
บวชใหม่ๆ ยากไปนิพพาน บวชนานๆ ไม่รู้นิพพานอยู่ไหน	๑๙๙
ประวัติพระมหาสมปอง ตาลบุตโต	๒๐๕

คำนำสำนักพิมพ์

มนุษย์นั้นเป็น “สัตว์สังคม” และการที่คนหมู่มากมีวิถีชีวิตดำเนินแบบพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน ใช้ชีวิตอยู่รวมเป็นกลุ่มก้อน ไม่สามารถอยู่โดดเดี่ยวได้ ทำให้ต้องมีจุดยึดเหนี่ยวเพื่อรวมคนในสังคมนั้นให้เป็นหนึ่งเดียว ขับเคลื่อนสังคมไปในทางเดียวกันอย่างมีจุดหมายและไม่แตกแยก โดยแกนกลางของการหมุนงล้อของสังคมนั้นมิได้หลายประเภท แต่ปฏิเสธไม่ได้เลยว่า หนึ่งในแกนเหล่านั้นก็คือ “ความเชื่อ”

โดยเฉพาะความเชื่อในสังคมไทย มีบทบาทอย่างสูงที่จะเป็นทั้งที่พึ่งทางใจ เป็นทั้งกฎ กติกา มารยาท เมื่อมาบวกกับศาสนาพุทธที่คนไทยส่วนใหญ่ให้ความเคารพนับถือเป็นศาสนาหลัก ผี กับ พุทธ ศาสนา กับ ไสยศาสตร์ จึงหลอมละลายกลมกลืนเป็นหนึ่งเดียวในวิถีชีวิตประจำวันของผู้คน

การที่พระนักเทศน์มีดวงอันดับหนึ่งอย่างท่านมหาสมปอง สามารถหยิบยกเรื่องราวเหล่านี้ขึ้นมาเล่าอย่างสนุกสนาน สอดแทรกเกร็ดความรู้แพรวพราวตลอดทาง และที่สำคัญคือ สะท้อนแง่คิดทางธรรมที่สามารถเข้าถึงคุณผู้อ่านได้ทุกเพศทุกวัย จึงทำให้หนังสือเล่มนี้กลายเป็นหนังสือที่ “สนุกถึงใจ ซึ่งถึงขนหัว (ลุก)” เลยก็ว่าได้

การสั่งสมประสบการณ์และชั่วโมงบินจนก้าวขึ้นมาเป็นพระวิทยากรอันดับต้นๆ ของเมืองไทย ไม่ใช่เรื่องທີ່ใครๆ ทำได้ ความพากเพียรฝึกฝนและความวิริยอุตสาหะมาอย่างต่อเนื่องที่ใช้เวลายาวนานนับสิบปี โดยท่านเคยเผยแพร่สุดยอดเคล็ดวิชาแห่งการเป็นนักเทศน์ไว้ว่า ต้องทำให้คนฟังเข้าถึง ๕ ส. คือ สนุก สาระ สงบ สติ และสำนึก

คาดว่าเรื่องเล่าที่เต็มไปด้วยกลิ่นอายของความลึกลับเล่มนี้อาจจะเป็น ส. ตัวที่ ๖ ในเคล็ดวิชาของพระมหาสมปอง นั่นก็คือ ส. สยอองงงงง

คำเตือน : ใครขวัญอ่อน โปรดอย่าอ่านคนเดียว.....
(ควรชวนเพื่อนซี้้อ่านเป็นหมู่คณะ)

โพสต์บุ๊กส์

คำนำผู้เขียน

ความเชื่อ เป็นสิ่งที่มีมาพร้อมกับมนุษย์ ไม่ว่าจะยากดีมีจน หรือจะเป็นชนชาติไหน ล้วนก็มีความเชื่อด้วยกันทั้งนั้น เริ่มตั้งแต่ความเชื่อภูตผีปีศาจ เรื่องโชคลางของขลัง หรือจะเป็นเรื่องพลังลึกลับต่างๆ

ส่วนความเชื่อในทางพระพุทธศาสนา หมายถึง ความเชื่อที่ประกอบด้วยเหตุผล เป็นความเชื่อที่ผ่านการกลั่นกรองแล้วจากปัญญา ความเชื่อแบบนี้ เรียกว่า “**สัทธาญาณสัมปยุตต์**” (ญาณ แปลว่า ความรู้ที่เกิดจากปัญญา สัมปยุตต์ แปลว่า ประกอบด้วย)

พระพุทธเจ้าทรงแสดงความเชื่อที่ประกอบด้วยปัญญาไว้
๔ ประการ คือ

๑. กัมมสังฆา คือ เชื่อกรรม

๒. วิปากสังฆา คือ เชื่อผลของกรรม

๓. กัมมัสสกตาสังฆา คือ เชื่อว่าสัตว์ทั้งหลายมีกรรมเป็น
ของตน ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว

๔. ตถาคตโพธิสังฆา คือ เชื่อปัญญาการตรัสรู้ของพระ
ตถาคตเจ้า (พระพุทธเจ้า)

พระพุทธองค์ไม่ได้สอนให้เชื่อสิ่งต่างๆ อย่างขาดปัญญา
ไม่มีสิ่งใดที่จะดลบันดาลให้บุคคลเป็นไปอย่างนั้นได้

แต่พระพุทธองค์ทรงสอนว่า อัตตา หิ อัตตโน นาโถ
หมายถึง ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน

พระพุทธเจ้าสอนให้เชื่อกรรม คือ การกระทำของตนเอง
ให้กระทำความดีทางกาย วาจา และใจ แล้วความดีที่
เราทำ

จะทำให้เรามีความสุขสงบเย็นอย่างแท้จริง เจริญพร

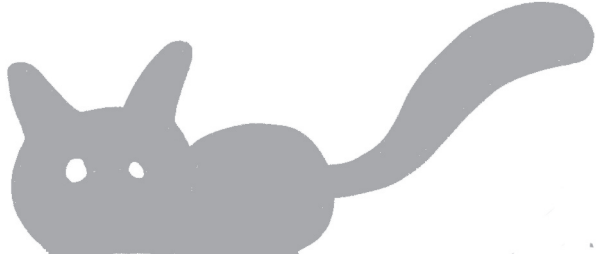
พระมหาสมปอง ตาลปุตฺโต

ธรรมะเดลิเวอรี่

พระอภดฬี

เด็กชายสมปอง แห่งบ้านมอตาเจ็ก

อาตมาเป็นเด็กที่เกิดและเติบโตมาจากบ้านนอก ได้พบเจอกับเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อของคนไทยอีสานเยอะมาก โดยเฉพาะความทรงจำในวัยเด็ก สมัยยังเป็น เด็กชายสมปอง นครไธสง แห่งบ้านมอตาเจ็ก จังหวัดชัยภูมิ พุดถึงบ้านเกิด และวัยเด็กที่ไร ก็ต้องนึกถึงแม่ ผู้เป็นต้นกำเนิดแห่งความคิด ความเชื่อทั้งหลาย ที่หล่อหลอมให้เด็กชายสมปองโตมาเป็น พระสมปองในวันนี้

แม่ของอาตมา มีงานอดิเรกที่ใช้เวลาเยอะกว่างานประจำ ซะอีก คือแม่เป็นผู้ช่วยคนทรงเจ้า ในหมู่บ้านอาตมาก็ตามประสา คนอีสานเนอะ มีคนเป็นร่างทรง ทรงแม่กุ่มาร ใครเจ็บไข้ได้ป่วย ก็ต้องไปหา ไปไหว้ บางคนก็ไปแบบมีวาระนะ ไปเดือนละสองหน คือไปขอหวยไฉ่ ยิ่งกว่าประชุม ครม.ซะอีก

แม่ของอาตมาก็ประมาณว่าเป็นมือขวาของแม่กุมาร แต่ไม่รู้ยังงั้นเหมือนกันนะ เป็นมือขวาแต่เห็นนั่งอยู่แต่ทางซ้ายทุกทีเลย ประมาณว่าร่างทรงแกต้องรักษาท่าที จะยุกยิกมากแต่ยืนไม่ขยับ ก็ต้องมีมือรองมีผู้ช่วยคอยหยิบนั่นจับนี่ให้ ทีนี้แม่อาตมาแกก็รับหน้าที่ผู้ช่วย คอยจุดธูปเทียน คอยหยิบจับรับของไหว้ แต่ของที่เขากวายนี่ไม่ได้รับด้วยนะ ไม่รู้ทำไมเหมือนกัน

คือสรุปว่าเราไม่ค่อยรู้อะไรทั้งนั้น ก็ตามประสาเด็กโง่วิ่งเล่นไปมาแถวนั้น ให้อะไรอื่นไม่เข้าใจไม่เป็นไรหรอก แต่ที่ไม่เข้าใจแล้วมีปัญหากับชีวิตอาตมาคือ เห็นเครื่องเช่นเครื่องกวายอะไรนี่เยอะเยอะไปหมด หมูเห็ดเบ็ดไก่ ผลหมากรากไม้ของดีๆ ทั้งนั้น แต่กินไม่ได้ แบบว่า เท่ แต่กินไม่ได้นะ ตั้งไว้เฉยๆ ให้มดขึ้นซะงั้น

ถามว่าเด็กอย่างเราเชื่อเรื่องอะไรพวกนี้ไหม โยมก็ลองนึกดูสิว่า อาตมาโตมาในสภาพแวดล้อมอย่างนั้น เข้ามาก็เห็นแม่แต่งตัวไปปละ เข้าเวรเฉพาะวันที่เขามีประทับทรงนะ เด็กๆ ร้องตามแม่ก็บอกว่าไม่ต้องตาม แม่จะไปตำหนัก โห ไม่ใช่เล่นๆ นะแม่เราเนี่ย ใครไม่รู้นี่กว่าเซเล็บแห่งบ้านมอตาแจ็ก

จะบอกว่าเชื่อเรื่องพวกนี้ไหม เราก็คงเชื่อเพียงครั้งเดียวเชื่อเพราะให้เกียรติพ่อแม่มากกว่า อีกครั้งก็ไม่เชื่อ คงเพราะเกิดมาได้ร่ำได้เรียนหนังสือเหมือนเด็กสมัยใหม่ทั่วไป เรียนวิชาวิทยาศาสตร์มาแล้วนี่ แต่ไม่แสดงออกหรอกนะ เหมือนที่คน

สมัยนี้พูดกัน ไม่เชื่อแต่ก็ไม่ลบหลู่ เขาทำอะไรก็ทำตามๆ เขาไป
เขาให้ไหว้ก็ไหว้ไป ไม่ได้คิดอะไร เด็กบ้านนอกก็แบบนี้แหละ
ให้ออกไปพูดหน้าชั้นนี้ เกียงกันดันหลังกัน ไม่กล้าแสดงออก
เหมือนเด็กในเมืองหรอก

ส่วนพ่อของอาตมา ปกติแกก็มีอาการคล้ายจะเป็นโรค
ลมบ้าหมูเป็นประจำอยู่แล้ว แต่ไปหาหมอแล้วก็ไม่ใช้นะ คือแก
เป็นอะไรไม่รู้ แต่ชอบชักกระตุก กัดฟันแน่น ตาเหลือกหน่อยๆ
ที่บ้านก็เห็นกันจนไม่ตกใจแล้วคือเห็นบ่อย พวกลูกๆ อย่าง
อาตมาก็จะชิน ไม่ใช่ชิน ชินวุฒิ นะ แต่ชินที่เห็นแกชัก เวลา
ชักก็ อะ ทำหน้าที่ชะหน่อย วันนี้เวรใครเนี่ยยย...บางทีดูทีวีอยู่
ดีๆ หันไปเห็นพ่อ อ้าว คอแข็ง หันกลับไม่ได้แล้ว พ่อเป็นบ่อย
เป็นอยู่ร่วมปี

ที่นี้ก็มียู่คีนหนึ่ง ติหนึ่งตีสองพ่อชักกระตุกอีกแล้ว
ปกติเวลาแกเป็นแบบนี้ทุกคนก็จะช่วยกันนวด แม่จะเป็นมือ
ตบอันดับหนึ่ง คอยทำหน้าที่ตบหน้าพ่อ พี่ชาย พี่สาว ก็เป็น
หมอนวดไป บางทีรับมือกันไม่ไหวต้องเรียกเรามาช่วยอีกแรง
คีนนั้นเด็กชายสมปองก็โดนปลุกให้ลุกขึ้นมาช่วยนวด

แต่วันนั้นไม่เหมือนทุกวัน จู่ๆ พ่อก็พูดขึ้นมา (โปรด
อ่านด้วยสำเนียงอีสาน)

“แม่สั่งพุ่นนะ” (แม่โน่นนะ)

อ้าว ไม่ใช่พื่อนี้ หันไปดูที่แกชี้ แม่เป็นไรไปแล้วไม่รู้ ไอ้โ

เจ้าพ่อเขาเขี้ยวมาประทับเฉยเลย เสียงที่ออกจากปากแม่กลายเป็นเสียงผู้ชายไปแล้ว

“ขอบุญหรี”

เอาแล้ว ปกติแม่ไม่สูบบุหรี่ซะหน่อย จะเอาไปทำไม จะว่าแกลังก็ไม่น่าใช้ แม่จะแกลังทำไม ฮาตรงไหน สนุกตรงไหน เสียงนี้ห้าวใหญ่แหบ เป็นเสียงผู้ชายชัดเจน

“ขอ - บุญ - หรี”

แม่สั่งอีกเสียงห้วนกว่าเดิม พี่ชายรีบควักบุหรี่ยื่นให้มือไม้สั้น แกคงกลัวแม่ไม่เป็นมะเร็งมั้ง รีบจุดให้อีกต่างหาก ตอนแรกส่งให้ตัวหนึ่งก่อน แม่ก็พยักหน้าขออีก พี่ชายก็ยื่นให้ตัวที่สอง ยัง ยังไม่พอ เจ้าพ่อเขาเขี้ยวในร่างแม่พยักหน้าเร่งอีกเลยทีนี้

สุดท้ายแม่จุดบุหรี่สูบพร้อมกันสามตัวเลย คนไม่เคยสูบนี่มันต้องมีไอมีสำลักกันบ้างนะ แต่นี่ทำทางสุดเข้าปอดพ่นควันออกมาชานาญมากเลย ปกติผู้หญิงบ้านนอกเขาไม่สูบบุหรี่กันนะ สูบไม่เป็นหรอก นี่แม่นั่งพ่นควันโขมงเฉยเลย

พ่นควันไปสองสามปี๊ด แม่ก็เอะอะเสียงดังเลยทีนี้ น่ากลัวมาก

“มันไม่ไปรับใช้กู”

ทีนี้ทุกคนในบ้านก็หันมองตากันเลย รู้แล้วว่าทำไมแม่เป็นแบบนี้ เรื่องของเรื่องคือมันมีบ้างสองสามครั้ง ที่แม่ไม่ได้ไปทำหน้าที่ผู้ช่วยร่างทรง แกก็มีติดภารกิจเลี้ยงลูกบ้าง ติดงาน

ในไร่ในสวนบ้างตามประสา ไม่ได้เบียดนะ แต่บางครั้งไม่ได้ไปช่วยแม่กุ่มาร ประมาณว่าเจ้าเจ็วอะไรเขาคงโกรธที่พนักงานหมายเลขหนึ่งขาดงานโดยไม่ส่งใบลา ทีนี้จะหักเงินเดือนหรืออะไรนี่ก็ไม่มีให้หักซะด้วย เสียงผู้ชายในร่างแม่ก็พูดต่อ ชูจะหักคอบ้างอะไรบ้าง พวกเราก็ตกใจกันใหญ่ คึนนั้นเลยไม่ได้หลับได้นอนกัน

นั่นเป็นครั้งแรกที่อาตมาเริ่มมีความเชื่อเศษ ๓ ส่วน ๔ ไม่ใช่เชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง เศษ ๑ ส่วน ๒ แบบเมื่อก่อนแล้ว คือความเชื่อมั่นมากกว่าครึ่งแล้ว เพราะหลายๆ อย่างที่แปลกประหลาด แม่ไม่เคยสูบบุหรี่ ก็สูบ แถมยังพูดเป็นเสียงผู้ชายอีก ใครเจอแบบนี้ก็หนาวเหมือนกันนะ ทั้งๆ ที่บ้านไม่ติดแอร์ซะหน่อย หนาวเลย

นั่นเป็นสิ่งที่เด็กชายสมปอง นครโธสง เริ่มรู้จักกับความเชื่อและไม่ต้องแปลกใจที่คนไทยจะเชื่อเรื่องแบบนี้ เพราะวิถีชีวิตของคนไทยนี่อิงกับไสยศาสตร์เยอะ แต่นั่นก็เป็นจุดเริ่มต้นที่เปิดสู่มิติที่ ๔ ของเด็กชายสมปอง

ความเชื่อคืออะไร อธิบายยากนะ แต่เข้าใจได้ไม่ยากจะเหมือนกับที่พี่ตูน บอดี้สแลม ขอบพูดบนเวทีคอนเสิร์ตหรือเปล่าก็ไม่รู้

“ผมเชื่อว่าทุกคนบินได้นะฮะ เราต้องทำอะไรยิ่งใหญ่ ผมเชื่อว่าคนไทยบินได้ครับผม” (โปรดอ่านด้วยสำเนียงพี่ตูน...นะฮะ)

นั่นละ ชีวิตอาตมาเกี่ยวพันกับเรื่องความเชื่อมากมาย
ที่จะเล่าสู่กันฟังนะโยมนะ

ผีสามบาท

หมู่บ้านของอาตมาชื่อว่า บ้านมอตาเจ๊ก มอที่แปลว่าเนิน
นั้นแหละ เป็นหมู่บ้านที่มีชื่อเสียง ไม่ได้มีชื่อเสียงเพราะทำคุณ
ประโยชน์อะไรให้ประเทศชาติหรอก แต่เพราะที่หมู่บ้านนี้มีรถ
คว่ำบ่อย ใครก็รู้กันทั่วว่าแถวมอตาเจ๊กนั้น คนตายบ่อย รถ
โดยสารคว่ำมั่ง รถขายหนังคว่ำมั่ง ขนาดรถเจ้าบ่าวเจ้าสาวจะ
ไปแต่งงาน ยังอุตสาห์แวะมาคว่ำสักทีนึ่งก่อน เอาฤกษ์เอาชัย
หรือเปล่าอาตมาก็ไม่รู้ แต่เรียกว่าตรงโค้งนั้น มีรถผลัดกันมา
คว่ำอยู่เสมอ ประมาณว่า คันเขี้ยวคว่ำเช้า คันขาวคว่ำค่ำ (แน่
จริงโปรดอ่านเร็วๆ หลายๆ รอบ)

คือชัยภูมิของหมู่บ้านอาตมานั้น ตรงเนินที่ถัดหมู่บ้าน
ไปมันจะเป็นทางขึ้นเขาพอดี ค่อนข้างชัน สองข้างทางเป็นเหว
ถึงจะไม่ลึก แต่ถักรถพลัดท่าร่วงลงไปโอกาสเสียชีวิตก็สูง ถือ

เป็นจุดเสียง ตรงนั้นก็มีคนมาทำศาลเจ้าพ่อเขาเขียวเอาไว้ รถ
ทุกคันที่ผ่านไปมาก็ต้องบีบแตร ครั้ชตามากก็บีบยาวหน่อย
ครั้ชตามันก็บีบสั้น วันพระวันโกนจะมีโปรโมชันบีบครั้งเดียว
ใช้ได้สามวันอะไรอย่างนี้หรือเปล่าอาตมาก็ไม่รู้ละ

ไม่รู้ใครเริ่มธรรมเนียมแบบนี้เอาไว้ เคยไปถามเจ้าพ่อ
ท่านหรือเปล่า ว่าท่านชอบเสียงบีบแตรจริงๆ เหรอ ไม่หนวกหู
แย้หรอ ท่านอาจจะนอนหลับอยู่ก็ได้นะ แต่รถใครผ่านมาก็เห็น
บีบตลอด เจ้าพ่ออาจจะแอบบ่นก็ได้ละ “ไรรื่น...ยังไม่ได้นอน
เลยเหี้ย... บีบอีกละเหี้ย” (โปรดทำเสียงเจ้าพ่อเซ็งๆ ไซ้ เอ๊ย เจ้า
พ่อเขาเขียว)

มีอยู่วันหนึ่งแม่ใช้ให้เด็กชายสมปองเดินไปซื้อน้ำมันเอา
ไว้สำหรับใส่ตะเกียง คือบ้านนอกแบบหมู่บ้านอาตมานี้ ต้องนึก
ภาพชนบททางไกลความเจริญ ไฟฟ้ายังไม่เข้า ไฟมาโชน ตอน
เราวชได้ปีนึงแล้ว พอตกค่ำชาวบ้านก็จะอาบน้ำล้างหน้าล้างตา
อะไรให้เรียบร้อยก่อนจะมีต ยิงเด็กๆ ด้วยแล้ว ไม่งั้นก็ต้องอัน
บัสสวะกันถึงเช้าละ ไม่กล้าไปหรอกห้องน้ำ ทุกบ้านก็จะมีแต่
แสงตะเกียงน้ำมันก๊าดวับๆ แวมๆ เวลาเด็กชายสมปองทำการ
บ้าน ก็นอนคว่ำหน้าบนเสื่อทำข้างๆ ตะเกียงนี้ละ ลมพัดมาที่
แสงไฟก็สะบัดพื้ๆ ไม่สม่ำเสมอ

วันนั้นเองที่อาตมาได้เห็นกับตา ระหว่างที่กำลังเดินๆ ไป
ก็ได้ยินเสียงเบรค คว๊บบ แรงมาก ดังสนั่นเลย คือรถหกล้อ

ที่เขาทำเป็นรถสองแถวรับส่งผู้โดยสารคว่ำลงตรงจุดอันตรายพอดี เสียงคนร้องกันโหวกเหวก เพราะรถสองแถวนี้คนในหมู่บ้านก็ขึ้นกันเยอะ เวลาหาหน่อไม้ได้ก็ใส่ถุงปุ๋ยใส่กระสอบไปขายตลาด ใครจะออกไปตัวเมืองก็ขึ้นเจ้าสองแถวพวกนี้กันทั้งนั้น

ที่นี้พอคนในหมู่บ้านรู้ว่าสองแถวคว่ำ ก็ร้องกันระงมเลยตายแล้ว ลูกนั้นเป็นไรหรือเปล่า วิ่งออกมาดูกันใหญ่ วิ่งนี้ไม่ได้ไปดูอย่างเดียวนะ หนึ่งคือไปดูว่ามีคนตายไหม สองคือไปดูว่ามีอะไรให้เก็บมั่ง เหะ เหะ ธรรมดาของคนบ้านนอกเนอะ บรรยากาศประมาธชาวบ้านเอาขวดไปรองน้ำมันรถที่คว่ำ แหม ก็เสียดายนี่นา ดีกว่าปล่อยให้ไหลทิ้ง อารมณ์เสียดายของ

เรื่องนี้เอาตามไม่เคยเล่าในคนอวดผีหรือที่ไหนเลยนะ คือตอนนั้นเด็กชายสมปองก็เดินผ่านไปพอดี เอ๊ะ เงินใครตกอยู่ไม่รู้ ตั้งสามบาท มันคงกระเด็นออกจากผู้โดยสารบนรถคันนั้น เหยี่ยบาทสามเหยี่ยบนอนนิ่งอยู่บนพื้น

เอาตามก็เหลียวซ้ายแลขวา เอาไงดี ถ้าเก็บจะมีคนเห็นไหมนะ เราโตพอจะรู้แล้วว่า เวลารถคว่ำแล้วใครที่มาเก็บข้าวของต่างๆ ตรงบริเวณที่เกิดเหตุนี้อาจจะเข้าข่ายผู้กระทำความผิดกฎหมายได้ แต่ไอ้ที่ลังเลนี้ ไม่ได้สนใจสนใจเรื่องกฎหมายอะไรหรอก เรื่องของเรื่องคือมันกลัวผี เด็กบ้านนอกก็ขึ้นชื่ออยู่แล้ว เรื่องเล่าผีๆ สารๆ โดยเฉพาะพวกที่ดูหนังไทยมากๆ ในหนัง

มันก็ชอบมีฉากประเภทไปเอาของคนตายมา คนตายไม่พอใจ ตามมาทวงของ ทวงอย่างเดียวไม่พอ หักคอแถมเป็นโปรโมชัน พิเศษให้อีก

แต่วันนั้นเด็กชายสมปองลั้งเลอยู่ประมาณ ๓.๕ วินาที แล้วก็ตัดสินใจคว่ำหมับ ได้เหรียญสามบาทมาก็กำแน่นไว้ในมือแล้ววิ่งต้อกลับบ้านเลย เหงื่อแตกเต็มหน้าผากเลยนะ กลัวก็กลัว อยากได้ตั้งค์ก็อยาก คิดในใจว่าคงไม่เป็นไรมั้ง แหม แค่สามบาทเอง ฝัมันคงไม่คุ้มค่ารถมาทวงถึงบ้านเราหรอก แต่อีกใจก็คิดว่า ถ้าฝัมันตามมาทวงจริงๆ เราจะทำยังไงดี ยิ่งคิดปรากฏว่ายิ่งกลัว มือก็ยิ่งกำเหรียญไว้แน่นขึ้นๆ

ระหว่างทางที่วิ่งกลับมาถึงทางเข้าซอยบ้าน มันมีร้านขายของชำตั้งอยู่ อาตมาเห็นจากทางตาก็เลี้ยวบีบโดยสัญชาตญาณเลย สมอຍังไม่ทันลั้ง แต่ขาของเราก็วิ่งเลี้ยวเข้าไปหอบแฮกๆ ในร้านขายของแล้ว เอาใจดี ชื้อขนมมันชะเลย นี จลาตใหม่ เด็กชายสมปองนี่ไม่ใช่เล่นๆ นะ เอาตั้งค์สามบาทไปซื้อขนมกินชะเลย ทีนี้ฝัมันจะตามมาทวงมันก็ต้องไปทวงที่ร้านค้าสิ ก็ในหนังสือมันบอกว่าฝัมันจะตามสมบัติของมัน ของของมันอยู่ที่ไหนมันก็ต้องตามไปที่นั่นสิ ทีนี้เลยเดินกลับบ้านอย่างสบายใจ มือถือขนมใส่ปากเคี้ยวตุ้ยๆ ฝัไม่มาราวีละ โลงใจไปตามประสาเด็ก

ทีไหนได้...ผี...เอ๊ย แม่...ยีนเท้าสะเอวจ้งก้าวร่อยูหน้า

บ้าน เพราะเด็กชายสมบองหายไ้ตั้งนาน แถมชากลับยังไ้ไม่ได้
น้ำมันกลับมาอีก ลืมไ้ มัวแต่ตื่นเต้น โดนแม่ด่าเลย

อาการพีฬีสามบาทจริง ๆ นะ ไ้ไม่เชื่ออย่าลบหลู่ไ้เดียว

นี่ครอบครัวนครไทรสงนะ... ไม่ใช่ลัดดาแลนด์

บ้านที่อาตมาอาศัยอยู่ตอนเด็กๆ นี่ อยู่ห่างจากบ้านหลังอื่นในหมู่บ้านออกมาสักครึ่งกิโลเห็นจะได้ สงสัยเป็นพวกรักสงบมั้ง ตรงที่คนเขาอยู่กันเยอะๆ ก็ไม่ไปอยู่ แยกหลังออกมาโดดเดี่ยวห่างเหินว ที่นี้เวลาจะเอาอะไร หรือจะไปร้านค้า ก็ต้องเดินกลับเข้าไปทางหมู่บ้าน ไร้ที่เป็นปัญหามันก็ตรงนี้นี่ละ คือทางเดินที่เราต้องใช้เดินไปมาทุกวันนี่ มันเปลี่ยว

ความเปลี่ยวทำให้เราเจออะไรดีๆ กันอยู่บ่อยครั้ง ได้เจอได้เห็นกันมาแล้วถ้วนหน้าทั้งครอบครัวเลยก็ว่าได้ มีแต่อาตมาคนเดียวที่ละไม่เคยได้เจอได้เห็นอะไรเหมือนคนอื่นเขาสักที พูดอย่างนี้คืนนี้ไม่ต้องมาให้เห็นก็ได้นะ ไปได้อยากพิสูจน์อะไรนะขอรับ

มีอยู่วันหนึ่ง พี่ชายของอาตมา เป็นพี่ชายคนโต ๑ ใน ๗ ของครอบครัวนครไชยสงครามเลย ปกติแกเป็นหนุ่มใหญ่ ใจถึง ไม่เคยเกรงกลัวหน้าอินทร์หน้าพรหมที่ไหนทั้งนั้น ไม่ใช่หนักเลงอะไรนะแต่ประมาณรุ่นใหญ่ใจต้องนิ่ง เป็นคนขริ่มๆ เฉยๆ หนึ่งๆ วันนั้นพี่ชายคนโตก็เดินทางทางที่ว่านี่ละ เลยป้ายหมูบ้านไปสัก ๕๐๐ เมตรเห็นจะได้ บรรยากาศก็กำลังดี โพล้เพล้ๆ แสงสลัวๆ

พี่ชายเล่าว่า เห็นชายคนหนึ่งเดินสูบบุหรี่สวนทางมา ไฟแดงวาวๆ เห็นแต่ไกลเลย มองไกลๆ นี่ไม่คุ้นเลยนะ ไม่ใช่คนในหมู่บ้านนี่นา แล้วมาทำอะไรมีตุ่ๆ คำๆ แถวนี่ ก็กะว่าเดี๋ยวตอนเดินสวนกันจะถามชะหน่อย เพื่อเป็นคนหลงมาหรือมีอะไรให้ช่วยเหลือกันได้

ปรากฏว่า พอเดินเข้ามาใกล้กันในระยะไม่กี่เมตร อืมมม ชายคนนั้นไม่มีหัว มีอย่างถือบุหรี่ไฟแดงวาวๆ มีควันลอยอยู่เลยนะ แต่ไม่มีหัว นี่ถ้าเป็นรายการของคุณป๋อง กพล ทองพลับ คุณป๋องแกคงต้องบรรยายว่า “ชนลูก ชนลูกครับท่านผู้ชม” แต่แปลกนะ บอกว่าชนลูกทุกที แต่ไม่ยกกะชวมกล้องให้ดูแขนสักทีว่าชนลูกจริงไหม

แต่กรณีพี่ชายนี้ ชาวบ้านพูดกันว่าน่าจะเป็นเจ้าพ่อมาแสดงอิทธิฤทธิ์ ปาฏิหาริย์ นานที่ปีหนท่านก็จะมาปรากฏตัวให้ชาวบ้านเห็นสักหน่อย เดี่ยวหาว่าไม่ศักดิ์สิทธิ์จริง ที่ชาวบ้านปักใจว่าเจ้าพ่อแน่ๆ ก็เพราะสัญลักษณ์ของเจ้าพ่อคือการสูบ

บุตรี แปลกนะ พวกเจ้าพ่อนี้สูบบุหรี่เยอะ ไม่รู้มีใครตายเพราะ
มะเร็งมั้งไหม เจ้าพ่อบางสังกัดก็สูบบุหรี่แล้ว แต่ลงว่าถ้าเป็นเจ้าพ่อ
นี่ต้องสูบบุหรี่ไว้ก่อน

(คั่นโฆษณา - ยาลิ้นหรือยาของ ก็จงโลงเหมือนกัน
อันนี้ สสส. เขาฝากบอกมานะ)

ส่วนพี่สาวของอาตมาอีกคนหนึ่ง เล่าเรื่องของพี่สาวคนโต
บ้าง แก่ชื่อพี่จอย จริงๆ ดั้งเดิมแกชื่อแหล่ แหล่ในภาษาอีสาน
แปลว่าดำ ต่อมาพัฒนาเป็นจ้อย หลังๆ กลายเป็นจอย อันแน่
มีพัฒนาการ โตมามีอายุมีเงิน ชื่อตัวเองซีเหร่เลยเปลี่ยนชื่อ ฟัง
แต่ชื่อไม่เห็นตัวใครอาจจะนึกว่าเป็นลูกครึ่งเนอะ

พี่จอยเป็นคนขยัน เรียนจบปอสองครึ่ง ไม่จบปอสาม
ด้วยซ้ำ เพราะต้องออกมาดูแลเด็กชายสมบองนี่ละ ภาษาอีสาน
เรียกว่า “ออกมาเอน้อง” เวลาโดนครูถาม “ทำไมเมื่อวานนี้เธอ
ไม่มาโรงเรียน” พี่จอยก็จะบอกว่า “หนูเอน้องค่ะ” คล้ายๆ กับ
คำว่า “เอาอยู่ๆ” นั่นเอง ภาษาอีสานคำว่า “เอน้อง” หมายถึง
การดูแลเอาใจใส่น้อง ประมาณนั้นนะ

พี่จอยเป็นคนขยันมาก ตื่นตั้งแต่ฟ้ายังไม่สว่าง ตีสี่ก็ลุกมา
ทำงานแล้ว ทำหน่อไม้ เหมือนชาวบ้านส่วนใหญ่ พอถึงหน้าฝน
ก็ต้องออกไปหาหน่อไม้มาทำขาย ลอกเปลือกออกให้สวยงาม
แล้วเอามาต้ม ใส่บิ๊บส่งไปขายที่ร้านค้าในตลาดชัยภูมิ ขอนแก่น
ในอำเภอ แล้วแต่ว่าจะติดต่อกับลูกค้าที่เจ้าๆ

วันหนึ่งวันนั้น ตอนตีสี่ พี่จอยแกก็ตื่นของแกตามปกติ

นั่งอยู่กลางลานบ้าน จัดเตรียมหน่อไม้สำหรับไปขาย แล้วท่ามกลางความเงียบและมีดของบริเวณรอบๆ บ้าน ทุกอย่างเงียบสงบ ไก่ยังไม่ขัน ฟ้ายังไม่ส่องแสง

พี่สาวของอาตมาเล่าว่า อยู่ๆ ก็ได้ยินเสียงคน เสียงเหมือนกับคนที่แถมมากๆ แล้ว ทำเสียงเหมือนคนแก่ที่กระแอมในลำคอ โหลๆ อะฮุกๆ จะว่าพ่อแม่ก็ไม่ใช่ เพราะถ้าเป็นพ่อแม่พี่จอย แก่ก็ต้องเห็นแล้วสิว่ามีคนเดินผ่านบันไดลงมา หรือจะคนอื่น ก็ยังไม่น่าใช่ เพราะบ้านอาตมาห่างจากบ้านชาวบ้านไกลโขอยู่ และที่สำคัญคงไม่มีใครที่ไหนเดินผ่านมาทางนั้นตอนตีสี่

อย่ากระนั้นเลย จะคิดไปทำไมให้เสียวสันหลัง สรุปว่าวันนั้นพี่จอยเลิกทำหน่อไม้วิ่งขึ้นไปนอนคลุมโปงตัวสั้นนั่งงอ อยู่บนบ้าน คือสรุปแล้วว่าเป็นผีแน่นอน

ไม่ต้องให้ เจน ญาณทิพย์ มาพิสูจน์ก็ได้นะ
ผีชั่วไม่มัวนี้ม หน่อไม้ในปื๊บเป็นพยานได้

กลัวผีแต่ยังมีฟอร์ม

คนที่เจอผีบ่อย มีเรื่องเล่าเยอะกว่าเพื่อน ขึ้นแท่นอันดับหนึ่งเลยคือ แม่ของอาตมานั่นเอง คือโดยส่วนตัวแถมจะมีประสบการณ์เยอะ อันนั้นเราเข้าใจ เราไม่ว่า แต่ที่ไม่เข้าใจคือทำไมชอบมาบิวต์คนอื่นให้ชนลุกไปด้วยก็ไม่รู้ บังเอิญเด็กชายสมปองเป็นพวกชวนป่วยปีแปกอ คือ ลูกกตัญญู แม่พูดอะไรก็ต้องเชื่อฟังแม่เล่าอะไรก็พลอยซาบซึ้ง พลอยอินไปด้วย อินจัดเลยนะบางที

เรื่องที่แม่ชอบเล่าบ่อยที่สุดคือเรื่องคุณยาย ซึ่งอาตมาเกิดไม่ทันสมัยคุณยายยังมีชีวิตอยู่ แม่ก็เลยอยากให้เรารู้จักคุณยายมั้ง แต่วิธีเล่าของแถมจะบิวต์บรรยายภาคให้เคลิ้มไปด้วย เช่น เรื่องที่แม่เป็นลูกสาวคนโต ในสังคมชนบทนี้ พี่สาวคนโตจะมีบทบาทสูงเทียบเท่ากับแม่ คือต้องดูแลทุกอย่างแทนแม่

ทำงานนอกบ้านในบ้าน จัดการธุระเรื่องน้องๆ แทนแม่ได้ น้องๆ ต้องกลัวต้องเกรงใจเหมือนแม่คนที่สองเลยว้างั้น

แม่ชอบเล่าเรื่องตอนคุณยายตาย บอกว่าคุณยายจับแขนแม่ไว้แน่น แล้วก็สั่งเสียประมาณว่า ดูแลน้องนะ อย่าทิ้งน้องนะ แม่ไม่อยู่ต้องดูแลน้องแทนแม่ด้วย ก็คงประมาณฉากสั่งเสียก่อนตายทำนองนั้น อาตมาก็ชอบนึกภาพตาม ว่ายายก็คงทำท่าลมหายใจใกล้จะขาดห้วงลงไปทุกที แล้วพูดแผ่วเบากระซิบที่ข้างหูแม่ว่า

“ถ้ากูตาย มึงอย่าลืมไปชุดสมบัติที่ฝังไว้ในฟาร์มนะ มากมายมหาศาล...ล...”

แม่ของอาตมาก็คงจะตกใจ สมบัติอะไร ฟาร์มอะไร รีบเขย่าตัวยายว่าอย่าเพิ่งตาย ก่อนจะตายให้บอกมาก่อน ว่าฝังสมบัติไว้ตรงไหน ยายแกคงรำคาญคนจะตายยังห้าม เลยเงยหน้าขึ้นมาพูดคำสุดท้ายของชีวิตว่า

“อยู่ที่...ฟาร์มวิลล์ ในเฟซบุ๊ก คร้อกกก”

อันนี้อาตมาเล่าแถมให้นะ จริงๆ ไม่มีทรอก สมัยนั้นฟาร์มวิลล์เฟซบุ๊กอะไรนี้ มีแต่เงาะกับหน่อไม้แค่นั้น

ทีนี้เช้าวันหนึ่ง แม่ก็ตื่นเช้าลุกมาแปรงฟันล้างหน้าล้างตา นึกภาพเข้ามิด รอบๆ บ้านเป็นหมอกๆ ป่าๆ เงียบๆ ถ้าเป็นหนังไทยก็คล้ายๆ หนังเรื่องลองของภาคแรกนะ คือแม่แกเล่าว่า อยู่ๆ ก็รู้สึกเหมือนมีคนมายืนมอง ลองคิดถึงเวลาที่เรารู้สึก

เสียวสันหลัง เวลาที่มีคนมองเรา เราจะรู้สึกได้ถึงรังสีอะไรบางอย่าง นี่ก็เหมือนกัน แม่แกยืนยันว่ามีคนจ้องแกแน่ๆ

แต่ที่น่ากลัวคือ มองไม่มองธรรมดา แต่มองแบบว่า โกลัตัวแกเข้ามาเรื่อยๆ แกรับรู้ได้รุนแรงขึ้นเรื่อยๆ ว่าคนที่มองกำลังขยับเข้ามาทีละนิด ทีละนิด ตอนแรกๆ แม่ก็หันขวับไปดูนะ... ไม่มี พอผ่านไปอีกสักพัก เอาอีกละ โกลัเข้ามาเรื่อยๆ ทีละนิด ทีละนิด แม่ก็หันขวับแบบกะว่าไม่ให้ผีตั้งตัวทัน...อ๊ะ ไม่มี สงสัยจะชอบเล่นซ่อนแอบ แบบผีผ้าห่มไร้นะ แม่บอกว่ารู้เลยว่าต้องเป็นคุณยายแน่ๆ

แม่ชอบเล่าเรื่องอะไรพรรณานี้ มีมาเล่าให้ฟังเรื่องใหม่ๆ ทุกวัน แต่ที่อาตมาจำแม่นที่สุด เพราะเป็นเรื่องเล่าที่ครบเครื่อง ทั้งภาพ ทั้งเสียง และทั้งกลิ่น

คืออย่างนี้ วันหนึ่งเวลาเย็นๆ ค่าๆ หลังกินข้าวแลง (ข้าวเย็น) แล้ว คนในบ้านก็ล้อมวงกันนั่งดูทีวีเรื่องคู่กรรมอยู่ด้วยกัน...ตั้งนรกซังหรือสวรรค์แกลัง...เป็นคู่กรรมเวอร์ชันคุณเบิร์ดจริงไชยกับกมลชนกโน้นเลยนะ (ถ้าใครจำได้แสดงว่าแก่แล้วนะเหอ เหอ) ข้าวก็กินอิ่มท้องแล้ว ในทีวีก็กำลังเฟลิดเฟลินกันเลยทีเดียว

จู่ๆ แม่ของอาตมาก็วิ่งหน้าตาตื่นเข้ามาในบ้าน นึกภาพคนแก่บ้านนอก วิ่งแบบ ๔ คุณ ๑๐๐ นำส่งไปซิงเหรีญทองโอลิมปิก ผ่าถุงกระจายเข้ามาด้วยความรวดเร็ว พุดไปตัวสันเสียวสันหน้าสงสารมาก

“ผีหลอกกูๆ ะ”

เรื่องมีอยู่ว่า แก่ชื่อจักรยานมาจากอีกหมู่บ้านหนึ่ง ชื่อหมู่บ้านโนนนางร้อย ตรงทางผ่านในสมัยนั้นมันมีต้นไม้ใหญ่มากต้นหนึ่ง แต่เสียดายตอนนี้ฟ้าผ่าไฟไหม้ล้มไปแล้ว บริเวณที่ต้นไม้ต้นนี้ตั้งอยู่ สมัยอาตมาเด็กๆ มันไม่ค่อยมีรถผ่าน ทางจะเปลี่ยว เงียบ ร้าง ห่างไกลผู้คน เวลาที่มีหนังกลางแปลงมาฉายที่ตำบลห้วยยาง ห่างจากหมู่บ้านบ้านเราไปประมาณ ๕ กิโลเมตร ถ้าใครจะไปดูหนังก็ต้องอาศัยเดินเท้าไปกลับ

พวกเขาบ้านก็จะพากันไปดูหนัง เดินกันกลุ่มใหญ่เป็นแถวกันเลย ส่งเสียงเอะอะคุยกันสนุกสนาน ยิ่งเวลาเดือนเพ็ญหรือเดือนหงาย ทางสว่าง ก็ยิ่งสนุก แต่พอเดินไปใกล้บริเวณที่ต้นไม้ต้นนี้ตั้งอยู่ ทุกเสียงก็จะค่อยๆ เงียบลง ทีละคนสองคน สุดท้ายก่อนจะถึงต้นไม้จะไม่มีใครพูดอะไรเลย เงียบกริบแล้วก็จะมีคนเริ่มถอดรองเท้า

สงสัยอะดี เพราะอะไรถึงต้องถอดรองเท้ารู้ใหม่ นอกจากถอดแล้วยังต้องถือไว้ในมือให้มันๆ อีกด้วยนะ พอพวกที่อยู่หัวแถวออกสตาร์ทเมื่อไร ยิ่งกับกรรมการยิงปืนส่งสัญญาณให้หนักก็พ่ายังไงยังงั้นเลย ทุกคนจะแข่งกันโกยหน้าตั้งวิ่งไม่คิดชีวิต เพียงเพื่อจะผ่านต้นไม้ให้เร็วที่สุดเท่าที่จะเร็วได้

เคยดูหนังไทยปะ พวกที่ใส่รองเท้าแล้ววิ่ง พอรองเท้าหลุดต้องหันกลับมาคว้าใส่ใหม่นี้ละ ตัวโดนผีหลอกตลอดเลยใช้ใหม่พวกที่วิ่งช้ากว่าคนอื่น พวกที่หกล้ม พวกเงอะงะๆ รองเท้าหลุดนี้ในหนังเขาเขียนบทให้เจอผีหลอกทุกที เจอแน่ๆ ก็เลยกลายเป็นธรรมเนียมของชาวบ้าน ว่าถ้าผ่านต้นไม้ที่ไรต้องแข่งกัน

วิ่งตื่นเปล่าทุกที

ตรงจุดที่เอาตมาเล่านี้ละ ที่แม่ของเอาตมาขี่จักรยานกลับมาจากบ้านโนนนางร้อย แม่เล่าปากคอสู้่นบอกว่า ซี่มาตีๆ ก็มีถึงแดง เหมือนถึงน้ำมันสีแดงใบใหญ่ กลิ้งขวางทางอยู่ สองข้างทางมันก็มีดแล้วนะ มองอะไรไม่ค่อยถนัด แม่ก็อุตส่าห์ทำให้ใจดี ลู้งถึง ตอนแรกมันกลิ้งไปซ้าย ครี๊ด ครี๊ดๆ ๆ ๆ แม่เอาตมาก็เลยขี่จักรยานหลบไปทางขวา ให้อั้ถึงแดงเจ้ากรรมมันก็กลิ้งมาดักทางขวา ครี๊ด ครี๊ดๆ ๆ ๆ ๆ

แหมถ้าเจอที่อื่นจะไม่ว่าเลยนะ จำเพาะเจาะจงจะต้องมาเจออีตรงแถวๆ ต้นไทรอีกด้วย ความกลัวมันก็มีเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ยังมาเจอถึงแสนรู้ แม่ขี่หลบขวามันก็กลิ้งขวา พอขี่หลบซ้ายมันก็กลิ้งซ้าย แม่ก็เลยแกล้งลับขาหลอกหันหัวจักรยานไปทางขวาแต่จริงๆ จะขี่ไปทางซ้าย อะ ไม่ใช่ละ ประโยคหลังนี้เอาตมาเล่าต่อให้เอง

คือแม่คงจะมัวแต่ลั่นจนไม่เป็นอันวางแผนนะ เท่าที่เล่ามาคือแม่บอกว่าจะหลบก็ตีๆ ถึงมันก็ไม่ยอมให้ไปแต่โดยดี กลิ้งมาดักตลอดเลย สุดท้ายรอดมาได้เพราะโชคช่วย ความจริงต้องบอกว่าลืบล้อต่างหากมาช่วยเอาไว้ เพราะมีแสงไฟของลืบล้อที่วิ่งมาสดผ่านมาตรงนั้นพอดี แม่ก็เลยอาศัยขี่ตามข้างรถลืบล้อกลับมาบ้านได้อย่างใจหายใจคว่า แกคงนึกในใจนะ ถ้าให้อั้ถึงฝึ้นนั้นแกงจริงก็กลิ้งมาขวางทางลืบล้อสิ อี้โด้ ไม่กล้านี้หว่า ป็อดเนอะ ป็อดดด

ตอนมาเล่าที่บ้านนี้ อาจจะมีทั้งมีท่าผีบ้าง เพราะอยู่กันหลายคนแล้วนี้ ไม่กลัวแล้ว แต่หลักฐานที่แม่ตื่นไม่หลุดว่ากลัวจริง เห็นจริง ไม่ใช่สแตนด์อิน ไม่มีสตันต์ แกรมไม่ได้รู้เรื่องแน่ๆ คือ โยมแม่อุจจาระแตกอุจจาระแตกเลยทีเดียว ก็ไม่มากนัก แต่ประมาณหนึ่ง เลอะผ้าถุงเล็กน้อย ภาษาอีสานเรียกอาการกลัวจนอุจจาระออกเล็กน้อยว่าขี้หยอด คือออกนิดหนึ่ง ไม่เยอะจนน่าเกลียด หยอดแค่นั้นไม่ให้เสียลุคะ ว่านั่นเถอะ

**ถือว่าแม่ยังรักษาภาพพจน์มือขวาของแม่กุมารเอาไว้ได้
เสมอ น่านับถือท่านมากที่สุด**

ผีเป็นห่วง

ที่บอกว่าจะเรียกบ้านอาตมาว่าลัดดาแลนด์นั้น ก็เป็นเพราะแบบนี้เอง ทุกคนล้วนแล้วแต่มีประสบการณ์รักระหว่างภพ คบแต่ผี กันมาแล้วทั้งนั้น ไม่ว่าจะเป็น พ่อ แม่ พี่ชาย พี่สาว ก็คนๆ เจอกันมาถ้วนหน้าโดยเสมอภาค ไม่มีการแบ่งชนชั้นวรรณะใดๆ ทั้งสิ้น มีแต่อาตมาคนเดียววันที่โชคดี ไม่เคยเจออะไรกับใครเขา

พอเจอกันบ่อยๆ เข้า คนที่บ้านอาตมาก็คงความรู้สึกซ้า เพิ่งจะเริ่มรู้ว่า อย่ากระนั้นเลย พวกเราควรย้ายเข้าไปอยู่ในหมู่บ้านเหมือนชาวบ้านคนอื่นๆ เขาน่าจะดี

โดยเฉพาะตอนที่ต้องสูญเสียบุคคลในครอบครัวไป คือ พี่สาวคนเล็ก พี่เกษมณี นครไธสง ซึ่งจากไปด้วยอุบัติเหตุทางรถยนต์ แกเดินทางด้วยรถโดยสารประจำทาง ได้ที่นั่งหลังคน

ขับ พอเกิดอุบัติเหตุรถชนกัน เปรี้ยงเดียวเสียชีวิตเลย

ตอนนั้นเอง ที่เด็กชายสมปองเริ่มรู้ตัวแล้วว่า ต้องหัดเรียนรู้ที่จะกลัวผีเหมือนคนอื่นๆ เขาบ้าง เพราะรู้สึกว่ในชีวิตอาตมาจะคุ้นกับเรื่องผีๆ ไม่แพ้ใคร จิตสัมผัสเลยนะ แต่เป็นสมปอง จิตบำบัด บำบัดบรรเทาทุกข์ผี

จะไม่ให้กลัวได้อย่างไร ก็ที่บ้านเล่นเอาศพมาเก็บไว้ก่อนระหว่างรอเผาตามประเพณี เขาก็ตั้งศพไว้บนบ้านนั้นแหละ คือประวัติของบ้านนี้ก็เคยตั้งศพเจ้าของบ้านเก่ามาหนึ่งแล้วสมัยที่เจ้าของบ้านเดิมเสียชีวิตที่บ้านนี้ ภรรยาและลูกเขาคงเศร้าเสียใจ เลยบอกขายบ้านให้เราแล้วย้ายไปอยู่ที่อื่น

ที่บ้านใหม่ที่เราย้ายมานั้น ในหมู่บ้านจะมีอยู่ ๗ ซอย บ้านของอาตมาก็อยู่ซอย ๓^๖ คืออยู่ตรงกลางระหว่างซอย ๓ กับ ๔ เหมือนเหมือนซานซาลาที่ ๕^๓ ที่แฮร์รี่จะขึ้นรถไฟไปฮอกวอตส์เลยนะ

ที่บ้านก็จะมีหลานชาย ชื่อน้องเก้ หลานคนนี้แกเคยเป็นผู้ชายมาก่อน ตอนหลังเปลี่ยนใจมั่ง กลายเป็นผู้หญิงไป ที่นี้สังคมของเด็กพวกนี้เขาก็ชอบเที่ยว วันๆ ก็ไปหาจีบหนุ่มมั่งไร้มั่ง แต่งตัวเป็นสาวเซียว มีต่อผม เขียนตา ทาปาก ว่าไป จริงๆ หลานเก้หน้าตาหล่อละ เป็นลูกของพี่ช้าง ซึ่งพ่อเขาหล่อลำตัวสูงใหญ่ พอลูกชายกลายเป็นสาวก็เลยกลายเป็นกะเทยอุตสาหกรรม คือเป็นหญิงแบบมีซิกซ์แพค กล้ามแขนเป็นมัด

แต่ปัญหาคือหลานเก้ก็ออกจะเกรเล็กน้อยตามประสา

วัยรุ่น ชอบเที่ยว ชอบแต่งตัวสวย มีครั้งหนึ่งเคยขโมยเงินไป ๔๐๐ บาท ปรากฏว่าไปกับหลานยังนอนกันมาจนกระทั่งทุกวันนี้ เคยขโมยเงินพ่อ ๗,๐๐๐ บาท ทำให้พ่อแม่เสียใจพ่อถึงกับบ่วย ไซ้กินอะไรผิดคอกไปหลายวัน

ตอนที่พี่เกษมณีเสียชีวิต แล้วเขาตั้งศพเอาไว้บนบ้าน หลานก็มานอนเล่นอยู่ในบ้านด้วย คล้ายกับวันรวมญาติ ญาติ พี่น้องคนนั้นคนนี้ก็แวะมาร่วมงาน คนเต็มบ้านไปหมด หลาน เก้กก็เป็นสาวประเภทสองประมาณหญิงเหล็ก แกร่ง ใจแข็ง ไม่กลัวผี แก็กนอนคนเดียวกลางลานบ้าน

พอตกดึก ทุกอย่างเงียบสนิท ใครต่อใครที่มาก็หลับกันหมด แยกย้ายกันไปพักบ้านหลังอื่นบ้างแบ่งๆ กันไป หลานเก้กบอกว่านอนอยู่ดีๆ ก็มีเสียงลากกระเป่า เสียงเหมือนกระเป่าที่มีล้อ สงสัยผีกำลังจะไปเช็กอินที่สุวรรณภูมิหรือเปล่าไม่รู้ละ

ครืด...ด... ครืด...ด... เสียงคนเดินลากกระเป่า หลาน เก้กก็เงยหูฟัง ปรากฏว่าเสียงนั้นลากกระเป่าวนไปรอบตัวบ้านเลย ครืด...ด... ครืด...ด... จากหน้าบ้านค่อยๆ เลื่อนไปข้างบ้าน แล้วก็วนกลับมาหน้าบ้านใหม่ เงียบได้สักพัก เอาอีกละ เสียงลากกระเป่าครืดๆ ๆ ๆ เป็นอย่างนี้อยู่หลายรอบ

อาตมาก็ลืมหืมตาไปนะ ว่าเสียงที่ได้ยินนะ วนซ้ายหรือ วนขวา เพราะถ้าเวียนขวา อาจจะมองว่าเป็นเรื่องดีแบบเดียวกับที่เราเวียนเทียนรอบพระอุโบสถหรือรอบโบสถ์นั้นแหละ แต่ถ้า

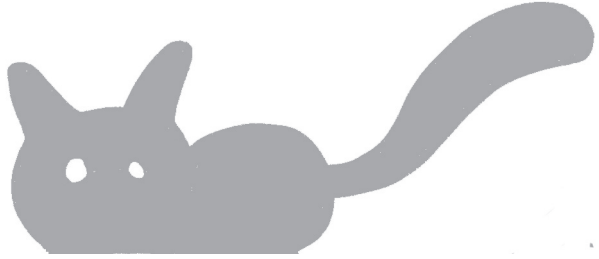
เดินเวียนซ้ายแบบอุตราวัฏ อันนั้นเขาไว้เดินในพิธีแห่ศพ ก็ตัว
ใครตัวมันนะหลานแก่นะ

ไม่รู้ว่่าปล่อยให้ผีเดินครบสามรอบหรือยัง แต่หญิงเหล็ก
อย่างหลานแก่นึงสะท้าน กดโทรศัพท์หาน้ำเขย พี่ตุ้ย บอกน้ำ
เร็วๆ มารับเก่งลงไปหน่อย เก่งบ้านไม่ได้ จะร้องให้อยู่แล้วตอน
โทร.มาตามน้ำ หลานแก่นบอกว่่า สงสัยจะเป็นผีน้ำนี่ เพราะปกติ
น้ำนี่จะเป็นคนเลี้ยงหลาน เป็นมีอวางอันดับหนึ่งในการรับฝาก
เลี้ยงพวกหลานๆ ของพี่ๆ น้องๆ ที่นี่หลานแก่นก็รู้ตัวว่่าตัวเอง
ค่อนข้างเกรไปหน่อย น้ำนี่คงมาเตือนว่่ามากไปแล้วนะ เพลาๆ
ลงบ้างนะ อะไรรประมาณนี้

พวกน้ำๆ ที่นอนบ้านหลังถัดไป ต้องปลุกกันมากกลาง
ดึก เพื่อมารับหลานเก่งจากบนบ้าน แทบจะอุ้มลงมาเพราะ
แข่งขาอ่อนเดินไม่ไหวกันแล้ว คนบ้านนอกนี้ว่่าไปก็ตีอยู่อย่าง
นะ วัฒนธรรมครอบครัวคือดูแลกัน น้ำเตือนหลาน พี่เตือน
น้อง สอนกันได้ เคารพอาวุโสกัน เกรงใจกัน

**ขนาดตายไปแล้วยังเป็นห่วง ตามมาช่วยปราบความเขี้ยว
ของหลานให้อีก**

ระลึกชาติ

มีอีกเรื่องหนึ่งที่ยังอยู่ในความทรงจำของอาตมา สมัยที่ยังเป็นเด็กชายสมปอง อาตมามีเพื่อนรุ่นพี่สองคนเป็นพี่น้องกัน คนพี่ชื่อเจริญ กับคนน้องชื่ออราน บ้านนี้มีน้องสาวคนหนึ่ง รวมสามพี่น้อง

วันหนึ่ง อยู่ๆ ก็มีคนมาอ้างตัว เดินมาจากไหนไม่รู้ ไม่ใช่คนแถวนั้น อยู่ๆ เดินมาอ้างว่า ชาติก่อนเขาเคยเกิดเป็นลูกบ้านนี้ ไม่ได้บอกลอยๆ ด้วยนะ แต่สามารถอ้างได้อีกด้วย ว่าตรงนั้นมีเหตุการณ์อะไร ตรงนี้เคยเก็บเคยวางอะไรเอาไว้ แหม มั่นดันแมนชะด้วยสิ ถูกต้อง ๘ ใน ๑๐ เรื่องที่เขาพูดมา

เริ่มแล้วไง ชาวบ้านก็ฮือฮากันยกใหญ่ พอคนได้ยินมาว่ามีคนระลึกชาติได้ ว่าเป็นลูกหน้าคนนี้ ไทยมุงก็มากันเต็มบ้านเลย เป็นข้อสังเกตได้อย่างหนึ่งว่า คนไทยโดยเฉพาะคนชนบท

เรามักจะเชื่อไว้ก่อน เราจะไม่พูดถึงการพิสูจน์ การเจาะเลือด ไปตรวจดีเอ็นเอ อะไรุ่นวาย

คนบ้านนอกคิดว่า การไม่เชื่อเท่ากับเราไม่ให้เกียรติเขา ดังนั้นจึงต้องต้อนรับเขาด้วยความเชื่อ แต่ถ้าคนไม่เชื่อกัน ไม่ไว้ใจกัน มัวแต่หวาดระแวงกัน ก็จะต้องรับเขาด้วยการดำ การเหยียดหยาม การดูถูก แต่คนบ้านนอกถือว่าการเชื่อคือการให้เกียรติ การเกรงใจ การเคารพนับถือ

คนชนบทก็แบบนี้เองนะ เซาะกราวว เหมือนที่คุณโน้ต อุดมแกเอามาเล่น เซาะกราวคือ...บ้านนอกมากเลยเธอ...ทำไมบ้านนอกยังงี้ล่ะ มันเป็นภาษาเขมร มีมานานแล้ว คนเขมร คนบุรีรัมย์ สุรินทร์ แถบนั้นเขาพูดกัน เลยกลายเป็นที่มาของการล้อเลียนว่าเธอบ้านนอกมาก ที่ทำให้ขำก็คือ ประมาธว่าคนพูดเองก็บ้านนอกไม่น้อยกว่ากันเท่าไรนัก เหมือนด่าบ้านนอกซ้อนบ้านนอกอีกที เวลาใครว่าอีกคนว่าเซาะกราว คนฟังก็จะตอบว่า *ขอบคุณครับ* กลายเป็นเรื่องฮากันไป รู้ว่าด่าแต่ชอบคุณนะที่ด่า *แหม ชมแน่เลยแบบนี้*

กลับมาเรื่องระลึกชาติกันต่อ ชายคนที่มาอ้างตัวว่าเป็นลูกเนี้ยกั๊วเล็กมาก เกือบจะเป็นคนแคระอยู่แล้ว อายุก็ประมาณไม่รู้จะถึงยี่สิบหรือเปล่า อาตมาจำได้แต่ว่าตัวเล็กมาก พอเขามาบอกว่าเขาระลึกชาติได้ คนที่เชื่อก็ฮือฮา อย่างที่บอกคือชาวบ้านเชื่อเรื่องพวกนี้โดยอัตโนมัติ โดยไม่คิดจะสืบค้นความจริงอะไร คนชนบทต่างจากคนเมืองตรงที่เขาไม่คิดมาก ไม่เหมือนคนใน

เมือง การศึกษาที่สูง ความเชื่อความศรัทธาในเรื่องต่างๆ จะลดลง สมองถูกแทนที่ด้วยความรู้ ความเห็นนอกเหนือใจถูกแทนที่ด้วยความคิดเห็น การวิเคราะห์ประมวลผล

ลองไปดูตามบ้านจัดสรรลิ คนในเมืองไม่ไว้ใจใครทั้งนั้น ไม่ต้องอะไรมาก แค่คนมาจอดรถหน้าบ้าน เขาก็สังเกตแล้วว่าใคร รถเป็นยังไง มาจอดนานไหม มีท่าทีพิรุณยังงหรือเปล่าระวางไปหมด คิดมากไปหมด ตั้งข้อสังเกตทันทีว่ามาดีมาร้าย แต่ถ้าเป็นคนบ้านนอก เขาจะต้อนรับขับสู้ไว้ก่อน ชวนกินน้ำกินท่าก่อนเลย

บางคนก็เลยมองว่า คนบ้านนอกโดนหลอกง่าย เพราะเชื่อใจคนง่าย ใครพูดอะไรก็เชื่อไว้ก่อน แต่จริงๆ แล้วการที่เขาเชื่อ คือเขาถือว่าเป็นการให้เกียรติ ให้เกียรติโดยการไม่ตั้งแง่ไม่ตั้งข้อรังเกียจ ไม่คิดว่าเขาจะมหาลอกเรา เหมือนตอนที่มีคนอ้างตัวว่าระลึกชาติเป็นลูกบ้านนั้น อาตมาไม่เห็นมีใครไปขอคูบัตรประชาชน ไปสืบค้นประวัติว่าเป็นพวก ๑๘ มงกุฎหรือเปล่า อยากราก็มา อยากรออยู่ก็ให้อยู่

เวลาคนชนบทเชื่ออะไรง่าย ๆ คนเมืองชอบไปหาว่าเขางมงาย แต่ลองดูสิว่า เวลาที่คนชนบทเราเชื่อว่าผีติดตาม ผีตะเคียน ผีต้นกล้วย จะเห็นว่าเขาไม่เคยไปทำร้ายระรานธรรมชาติ เขาให้ความเคารพยำเกรงในสิ่งแวดล้อม แล้วเป็นยังไง บ่าไม่เคยถูกทำลายด้วยฝีมือของคนที่ถูกเรียกว่าพวกงมงายเหล่านี้เลย แต่ทุกครั้งที่ธรรมชาติเสื่อมโทรม ไปดูสิว่าเป็นผลงานของพวกคน

หัวสมัยใหม่ที่ยึดวิทยาศาสตร์เป็นศาสนาเป็นสรณะแทบทั้งนั้น
ใช้ใหม่

ถ้ามีภาพสองภาพให้เลือก ระหว่างภาพของคนที่ยกราบ
ไหว้ต้นไม้ กับภาพของคนที่ยกขวานไปฟันต้นไม้ คุณเยมว่า
ภาพไหนน่าดูกว่ากัน ภาพไหนน่ารักไม่เป็นพิษเป็นภัยกว่ากัน
เหมือนกับคนบ้านนอกที่ไม่เคยคิดว่าตัวเองฉลาด เขาแค่ไม่คิด
ว่าตัวเองโง่งนะ เขาแค่อยู่ของเราแบบที่ปุ่ย่าตายายเขาสั่งสอน
มา แบบวิถีชีวิตดั้งเดิมของเขาที่เป็นปกติสุขมาตลอด

ไม่ฉลาดแต่ก็ไม่โง่ และมีความสุขดีด้วย

ความลับของพระสมปอง

คนบ้านนอกไม่เคยคิดว่าตัวเองฉลาด แต่หลายอย่างที่เขาทำถูกยกย่องให้เป็นปราชญ์ เป็นภูมิปัญญาชาวบ้าน และได้ผลดีเสียด้วย ปราชญ์ชาวบ้านบางคนทำนาได้ผลเป็นร้อยล้าน เขาประดิษฐ์ตัดแปลงจากธรรมชาติโดยไม่ต้องจ้อสารเคมี อิงอยู่กับธรรมชาติรอบตัวโดยไม่ต้องเสียเงินค่าปุ๋ยค่ายาฆ่าแมลง ดินก็ไม่เสีย เอาความรู้นวัตกรรมที่ได้จากปู่ย่าตายายมาใช้โดยไม่ต้องจ้อยาฝรั่งให้เสียดุลการค้า

ที่สำคัญ คนไทยในชนบทเมื่อไม่หลงตัวเองว่าฉลาด ไม่ยึดติดอัตตาตัวกูของกู ก็เลยพร้อมจะน้อมใจลงรับฟังคนเฒ่าคนแก่ เคารพผู้อาวุโส ไม่ข้ามหัวใคร เราเชื่อฟังคนที่อยู่มาก่อน เราไม่มีอคติตั้งแง่กับร่างทรง กับพระ กับครูบาอาจารย์ เพราะเราไม่คิดว่าตัวเองฉลาด (อาตมาไม่ได้เห็นใครนะคุณโยม)

แต่ความเชื่อบางอย่างก็ต้องประนีประนอมกันไป จะให้หักล้างก็ไม่มีประโยชน์ อย่างแม่ของอาตมาที่บ้านนอกนั้นก็เชื่อถือร่างทรง คนทรงเขาเป็นผู้หญิงนะ ชื่อนางน้อย บางทีแม่อาตมาด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ก็มาชักมาชวนให้อาตมาแวะไปหาร่างทรงบ้างไรบ้างตามประสาคนแก่ อยากให้ลูกหลานไปให้เจ้าพ่อเคาะหัว เจ้อ ได้ไง เขาเป็นผู้หญิงนะแม่ แต่แม่กลับบอกหน้าตาเฉยว่า

“โอ๊ย ไม่ใช่ๆ เวลาทรงเขาทรงเจ้าพ่อ เขาไม่ใช่ผู้หญิงนะ” ...เป็นนั่นไป

แบบนี้จะไปหักล้างความเชื่อของแม่ให้ขาดกันไปทำไม ไม่มีประโยชน์ แม่แก่ก็เชื่อแล้วสบายใจตามประสาคนแก่ เราเป็นลูกก็มองให้เป็นความสุขทางใจของคนแก่ไป ก็ไม่ได้ทำให้แก่ลำบากเดือดร้อนอะไร ไม่ได้เสียเงินเสียทอง หรือเชื่อร่างทรงจนเสียผู้เสียคนขาดเหตุผล

ดังนั้น เราเป็นลูกจะไปห้ามว่าเรื่องเข้าทรงเป็นเรื่องมวงาย ก็ไม่เห็นประโยชน์อะไรจากการทำอย่างนั้น แต่เราก็ทำในสิ่งที่ถูกต้องของเรา ไม่ไปยุ่งกับเขา คือร่างทรงเขาคงอยากให้เราไปหา ให้เอาสบงไปให้ร่างทรง ไปให้เขาเคาะหัว ไปให้เขาดูดวงให้

อาตมาฟังแม่พูดที่ไร ก็ไม่แสดงอาการลบหลู่ แต่ไม่ไปหา ต่างคนต่างอยู่ เพราะพอจะมองเห็นข้อดีของการมีความเชื่ออยู่บ้าง เช่น บางทีหลานคนไหนไม่สบาย ป่วยบ่อย เรียนไม่ดี หรือมีเหตุให้เสียทรัพย์เจ็บตัว แม่แก่ก็ชอบเอาดวงลูกหลานคนนั้นไปให้ร่างทรงดู ดูแล้วสบายใจ เพราะดูที่ไรเขาก็สั่งให้ไป

ทำบุญเยอะๆ นะ ปล่อยนกลปล่อยปลานะ อาตมาถือว่าความเชื่อแบบนี้ก็ไม่ได้ทำร้ายใคร แสบปี่ด้วยกันทุกฝ่าย อาตมาเองก็เลยไม่คิดจะทำหรือขัดแย้งกับคนที่บ้าน ถือว่าใครทำอะไรแล้วสบายใจก็ให้ทำไป

พูดเรื่องความเชื่อแล้วต้องนึกถึงญาติโยมทั้งหลาย บางคนมาราบพระมาทำบุญ เจอหน้ากันที่ไร ขอ “ของดี” ทุกทีเลย ไม่รู้เห็นพระเป็นอะไรไปแล้วนะ โยมต้องนึกถึงหลักความจริงนะ พระสงฆ์เป็นสาวกของพระพุทธเจ้า ในทางศาสนาหมายถึงคนที่ฟังคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าแล้วเลื่อมใส สละเรือน ออกบวช ถือวัตรปฏิบัติตามพระธรรมวินัย ที่พระบรมศาสดาสั่งสอนและกำหนดไว้ ไม่ได้มีตรงไหนเลยที่บอกว่าพระสงฆ์ต้องมีของขลัง เครื่องราง น้ำมันต์ ตะกรุด ตะกวดอะไร

แต่โยมหลายคนเจอหน้าอาตมาที่ไร “ขอ น้ำมันต์ หน่อย หลวงพี่” “ขอพระดีๆ บูชาสักองค์ได้ปะ” ขออะไรๆ อาตมาก็สายหัวไม่มีทุกที จนล่าสุดขอนั้นนี่โน่นไม่ได้ ขอสายสิญจน์ก็ยังมี ดี แถมเป็นที่สาวอาตมาเองเสียอีก เขาบอกอยากได้ไว้เป็นมงคลแก่ตัว อาตมาก็งั้นนะว่าเชือกสิญจน์จะเป็นมงคลไปได้ อย่างไม่รู้ถ้าเราไม่ประพาดตัวให้ดี

แต่ก็นะ ไม่อยากขัดศรัทธา ขอมาหลายทีแล้วก็เลยจัดให้เสียหน่อย พี่สาวอาตมาก็ดีใจกุสิกุจออกไปหาเชือกสิญจน์ๆ มาได้มา ๕๐๐ เส้น บอกให้อาตมาทำพิธีให้หน่อย อาตมานึกอยู่ในใจ พิธีอะไรก็ไม่เคยทำ ทำไม่เป็น เชือกสิญจน์ที่หามาตั้งมากมาย

อาตมาก็ให้ศิลาให้พรไปตามหน้าที่ของพระสงฆ์ ไม่ได้ผ่านพิธี พุทธาภิเษกอะไรทั้งสิ้น พอเราให้ศิลาให้พรเสร็จแล้ว พี่สาวก็แบ่งไปส่วนหนึ่ง อีกส่วนอาตมาก็เอาไปแจก นึกว่าจะเก็บไว้แจกได้สักสามปีห้าปี ที่ไหนได้ ไปบรรยายงานเดียว พอควักสายสิญจน์ขึ้นมาบีบ โคนรุ่มขอมดมเกลี้ยงเลยในพริบตา ขนาดบอกเขาว่าไม่ได้ทำพิธีอะไรนะ ถือเสียวให้ไว้เป็นที่ระลึกในการทำความดี ให้ตั้งอยู่ในศีลในธรรม แต่ไม่รู้โยมเขาฟังกันหรือเปล่า เห็นพนมมือแต่กันหมดเลย

อาตมาจะเล่าเรื่องเครื่องรางของขลังให้ฟัง เรื่องเล่านี้ขลังจริงศักดิ์สิทธิ์จริง ใครไม่เชื่ออย่าลบหลู่เสียวนะ เรื่องมีอยู่ว่า คนที่ใช้ชีวิตบนท้องถนนเป็นส่วนใหญ่ ขับรถขับรถต้องเสี่ยงอันตรายจากอุบัติเหตุ คนกลุ่มนี้เขามีความเชื่อกันอย่างหนึ่งว่า “หลวงปู่ทวดเหยียบน้ำทะเลจืด” นี้ ขลังจริงๆ ป้องกันภัยอันตรายให้แคล้วคลาดปลอดภัยมานักต่อนัก

เรื่องขับรถนี้อาตมาจะบอกให้นะ ถ้าเราไม่ประมาท เราก็ไม่ต้องพึ่งพาสິงศักดิ์สิทธิ์อะไรที่ไหนหรอก ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดก็คือสติของเรานั้นละโยม มีสติก่อนสตาร์ท ไม่เคยได้ยินหรือขลังกว่าเหรียญที่ไหนๆ ซะอีก แต่พวกที่เชื่อถือวัตถุมงคลเขาก็กล้าทำพิธีสูงๆ เขาถือกันว่า พวกที่ทำงานเก็บศพร่วมกตัญญูทั้งหลายเนี่ย ทำให้ไปถามได้เลย ไม่เคยเจออุบัติเหตุร้ายที่ไหนๆ ไปเก็บกวาดแล้วเจอเหรียญหลวงปู่ทวดเหยียบน้ำทะเลจืดเลยสักครั้ง เป็นสถิติที่รู้กันทั่ว เขาก็ตีความกันว่า แสดงว่าคนที่ใส่

เหรียญนี้จะแคล้วคลาดปลอดภัยไม่เจออุบัติเหตุทำนองนั้นนะ
แต่เข้ามาใกล้ๆ นี้ พระสมปองจะบอกความลับอะไร
อย่างหนึ่ง ที่มันไม่เคยเก็บเหรียญนี้ได้ ไม่เคยเจอเหรียญนี้เลย
สักครั้งในอุบัติเหตุนะ ไม่ใช่เพราะอะไรหรอก
แต่เพราะไอ้คนเจอมันเก็บไปก่อน ไม่เหลือไว้ให้ใครได้
เห็นต่างหากเล่า